

EL PRÍNCEP

desmemoriat | rondalles ENRIC VALOR

CAPELLA DE MINISTRERS

direcció musical CARLES MAGRANER

direcció escénica TONI APARISI

CAPELLA DE MINISTRERS | CARLES MAGRANER

CÍA. TRANSFERMOVE | TONI APARISI

EL PRÍNCEP DESMEMORIAT

Rondalles de Enric Valor

PROPOSTA DE MATERIAL DIDÀCTIC

ÍNDEX

- Què és l'espectacle didàctic «*El príncep desmemoriat. Rondalles d'Enric Valor*»
- Objectius: Competències educatives // elements transversals
- Fitxa tècnica
- La música
 - Context
 - Enric Valor
 - Repertori de l'espectacle
 - Capella de Ministrers
 - Instruments
- L'obra
- El context
- Personatges i argument
- Ramón Llull
- Activitats proposades previes a l'espectacle
- Activitats proposades posteriors a l'espectacle
- Enllaços i referències d'interès

Qué és «*El príncep desmemoriat: Rondalles de Enric Valor*»

El príncep desmemoriat és el títol de l'espectacle de música antiga i dansa infantil que Capella de Ministrers | Carles Magraner presenta en col·laboració amb la Cía. de dansa TransferMove | Toni Aparisi. La producció combina dansa, música, literatura i història, elements vehiculars d'aquesta proposta del grup de música antiga Capella de Ministrers.

Objectius

La proposta sobre *El príncep desmemoriat* pretén reforçar aspectes fonamentals per a l'alumne, com ara l'escolta activa, la consciència de l'expressió cultural i l'herència cultural artística; motivar l'aprenentatge així com la comprensió, l'apreciació i el respecte per l'obra d'Enric Valor i el treball d'un conjunt amb una llarga trajectòria reconeguda dins i fora de la nostra ciutat.

A més, nombroses competències transversals formen part de l'assistència a l'espectacle didàctic i de les activitats prèvies proposades en aquesta guia, concebudes perquè, mitjançant el desenvolupament de la imaginació i la creativitat, els estudiants no experimenten l'obra de manera passiva, sinó que també aprenen a apreciar el treball que hi ha darrere d'un muntatge escènic.

El debat que se suggereix a l'apartat d'activitats de l'espectacle desenvolupa competències com la comprensió de valors com la sinceritat i el respecte, les conseqüències dels enganys o mentides, i valorar les persones pel seu interior, no per la seua aparença o posició social, a més de la comprensió de les dimensions culturals.

Fitxa tècnica

Música	Capella de Ministrers
Narrador	XXXXXXXXXX
Direcció musical	Carles Magraner
Direcció escènica	Toni Aparisi

Context

El príncep Desmemoriat és un dels 36 relats recollits en un total de 8 volums anomenats *Les rondalles valencianes*. L'autor, Enric Valor, va començar a escriure a l'any 1950 quan la censura va prohibir la publicació de la novel·la *L'ambició d'Aleix* per considerar-la immoral. Manuel Sanchis Guarnier, amic i escriptor, li va suggerir que escrivís les rondalles que li explicaven quan era jove a Castalla.

Durant molts anys, Enric Valor va recopilar rondalles de la tradició oral en les zones rurals del País Valencià. Relats plens d'històries meravelloses, indrets màgics i personatges fascinants que poden transportar-nos a altres llocs i temps. No només ens captiven o diverteixen, sinó que també ens permeten conèixer altres maneres de vida, èpoques i cultures. Les *Rondalles Valencianes* són una obra excel·lent que reflecteix la cultura popular valenciana amb un llenguatge i un estil meticulosament cuidats.

Enric Valor

Enric Valor i Vives (Castalla, Alacant, 22 d'agost de 1911 - València, 13 de gener de 2000) va ser un escriptor valencià que va realitzar una de les tasques més importants de recopilació i recuperació del lèxic valencià i va ser un dels principals impulsors de l'estandardització i normalització de la llengua valenciana. La seua situació familiar li va permetre estudiar per ser mestre mercantil. També va promoure les normes contemporànies del valencià i va crear *La Flexió Verbal* (1983), que encara s'utilitza en l'ensenyament.

Enric Valor i Vives

La joventut d'Enric Valor va estar marcada per un moment políticament complicat, ja que el valencià estava patint un ràpid procés de castellanització, tot amb el suport del govern de la República, que es negava a introduir el valencià a l'ensenyament.

Capçalera de la Revista *El tío Cuc*, 30 de maig de 1925

Però per a Valor, un nacionalista convençut, la llengua era la base de la realitat nacional. No va dubtar des del primer moment en allò que creia fermament: la defensa de la nostra llengua. I una manera de defensar la nostra llengua va ser publicar a la revista satírica *El Tío Cuc* una sèrie d'articles en els quals deixava clar quines eren les seues característiques distintives: la defensa del nacionalisme valencià i de la seua llengua valenciana: *L'autonomia és governar-se a*

si mateix. El País Valencià té dret a governar-se. Per dignitat hem de parlar en la nostra llengua. La nostra llengua és el valencià.

Amb la seua concepció del valencià i pensant en els parlants valencians, es va dedicar a elaborar manuals pràctics per resoldre els problemes més bàsics de la llengua valenciana. A aquests manuals els van seguir gramàtiques i obres lexicogràfiques.

La guerra civil no només va ser una tragèdia humana per a la nostra pàtria, sinó també una tragèdia cultural per al poble valencià. Van passar uns anys fins que, a poc a poc i tímidament, va tornar l'activitat valencianista en el camp de la cultura. Les tertúlies van reprendre's entorn de l'editorial Torre, fundada per Miguel Adler i Xavier Casp. Enric Valor no va dubtar a lliurar-se en cos i ànima a instruir els valencians en la nostra llengua. En 1949 va participar en el primer curs de valencià a Lo Rat Penat i va publicar una sèrie de treballs relacionats amb el tema. Inclús es va dedicar als mitjans de comunicació, com la premsa escrita i la ràdio, per difondre els coneixements del valencià. Gràcies al fet que arribava a molta gent a través dels mitjans de comunicació, va aconseguir formar milers de valencians en els coneixements bàsics de la llengua valenciana.

Valor considerava que hi havia un nombre significatiu de valencians capacitats per llegir narrativa, i va decidir escriure *L'ambició d'Aleix*, però la censura franquista va impedir-ne la publicació, principalment per ser en valencià. Això va fer que ajornara aquest tipus de novel·la i en lloc d'això va escriure ***Rondalles, un conjunt d'històries tradicionals valencianes com La rabosa i el corb, Don Joan de la Panarra, El llenyater de Fortaleny, Les velletes de la Penya Roja, etc.***

No va ser fins que el dictador estava morint, en 1975, que Valor va començar a escriure l'obra *Sense la terra promesa*, una de les obres de novel·la més importants del segle XX.

Va ser nomenat doctor *honoris causa* per les universitats de València, Alacant, Jaume I de Castelló i Politècnica de València, així com per la de les Balears. Com a narrador, va ser autor de més de quinze novel·les i contes, a més de la recopilació de les *Rondalles valencianes*.

Valor va ser fonamental per a la recuperació de la cultura i la llengua del poble valencià. Des del principi fins al final, va lluitar per a recuperar la identitat cultural dels valencians. Gràcies a ell, hem après que hi ha una altra llengua i una altra cultura diferent del castellà, per la qual val la pena lluitar per evitar-ne la desaparició.

A les Rondalles valencianes de Valor apareixen referències musicals directes de variada naturalesa, així com molts materials declamats o que poden ser entonats a manera de cantilena com ara oracions, conjurs, sentències, lletanies, invocacions, salutacions i encanteris. La incorporació de les referències musicals formen part de la narració, i la música apareix il·lustrant musicalment d'algunes de les seues històries. Valor vivia en un entorn on la música i llurs manifestacions tradicionals estaven presents en l'imaginari col·lectiu i és notable el treball de literaturització de les lletres d'algunes cançons populars.

Repertori de l'espectacle

Música medieval valenciana extreta de la discografia especialitzada de Capella de Ministrers.

A les Rondalles valencianes de Valor apareixen referències musicals directes de variada naturalesa, així com molts materials declamats o que poden ser entonats a manera de cantilena com ara oracions, conjurs, sentències, lletanies, invocacions, salutacions i encanteris. La incorporació de les referències musicals formen part de la narració, i la música apareix il·lustrant musicalment d'algunes de les seues històries. Valor vivia en un entorn on la música i llurs manifestacions tradicionals estaven presents en l'imaginari col·lectiu i és notable el treball de literaturització de les lletres d'algunes cançons populars.

Cert és que l'edat mitjana i el gènere fantasiós tenen una connexió profunda que ha captivat la imaginació de generacions de lectors. Aquest període històric és vast i en gran part desconegut per a la majoria, fet que crea una aura de misteri i permet l'especulació imaginativa. A més, durant aquesta època, van sorgir llegendes, mites i contes populars amb elements màgics i herois, servint com a font d'inspiració per a la fantasia. L'art i l'arquitectura medievals representen escenes fantàstiques, i la fantasia brinda una via d'escapada de la rutina, aprofitant la distància en el temps i el misteri de l'època medieval per explorar mons imaginaris plens de màgia i aventura.

L'ambient en el qual es desenvolupa la història, ple de llegendes, encanteris, prínceps i embruixadors, permet la utilització del caràcter màgic de la música medieval per a ajudar l'espectador a transportar-se a la història. Les melodies emotives i les harmonies riques d'aquesta música poden accentuar la intriga, l'amor o l'aventura presentats en el conte, enriqueixent l'experiència auditiva i connectant emocionalment els espectadors amb els personatges i les seues vivències.

Els instruments musicals de l'època, com la cítola, la viola o les percussions, eren elements fonamentals de la vida quotidiana i cerimonial, i la seua inclusió en l'espectacle contribueix a una millor comprensió i acercament al context medieval. A més, estimulen la imaginació dels xiquets, transportant-los als escenaris i creant una visualització vívida dels detalls i les imatges de la narrativa, fent que l'experiència siga immersiva.

En conjunt, la selecció d'un conte amb elements fantàstics combinada amb l'ús de la música medieval de Capella de Ministrers facilita la immersió en aquesta obra, enriquint la comprensió de la mateixa i destacant la intrínseca relació entre la música i la narrativa en la transmissió de l'herència cultural.

The Romance of Alexander. A Collotype Facsimile of MS. Bodley 264

Capella de Ministrers

Des de la seua creació l'any 1987, el grup Capella de Ministrers, sota la direcció de Carles Magraner, ha desenvolupat una important tasca investigadora i musicològica en favor del patrimoni musical espanyol, des de l'Edat Mitjana fins al segle XIX. El resultat, transformat en testimoni musical, conjuga a la perfecció tres factors clau: el rigor històric, la sensibilitat musical i, molt especialment, un incontenible desig de comunicar-nos i fer-nos partícips d'aquestes experiències.

L'activitat concertística de la formació ha sigut molt intensa des de l'inici de la seua activitat, recorrent les millors sales de música d'Espanya: Auditori Nacional d'Espanya, Palau de la Música de València, Palau de la Música Catalana, Auditori de León, Teatre de la Maestranza, L'Escorial, Centre Conde Duque, Auditori de Castelló, Teatre Cervantes... Així mateix, ha participat en nombrosos festivals, d'entre els quals cal destacar el Festival de Música Antiga de Barcelona, Madrid Cultural 1992 (amb la recuperació de l'òpera *Los Elementos* d'Antonio Literes), Festival de Teatre Clàssic d'Almagro, Festival de Música Antiga i Barroca de Peníscola, Festival de Peralada, Quinzena Musical Donostiarra, Veranos de la Villa (Madrid), Festival Grec (Barcelona), Festival Internacional de Música i Dansa de Granada, Festival de Música Religiosa de Conca, Serenates a la Universitat (València), Festival Are More (Vigo), Festival Medieval d'Elx, entre molts altres. La seua projecció és també internacional. Ha realitzat gires de concerts i participat en festivals en països com França, Bèlgica, Romania, Portugal, Holanda, Egipte, Itàlia, Alemanya, el Marroc,

Anglaterra, Polònia, Tunísia, Xile, Portugal, Grècia, Argentina, Brasil, EUA, Mèxic, Finlàndia, Àustria, Cuba, Croàcia, Xina, Algèria, Suècia, Noruega, Índia, etc. i espais com el Metropolitan Museum i la Hispanic Society de Nova York, el BachFestival de Leipzig, EuropaMusicale en Munich, el Festival de Fes, Festival de Morelia, Early Music Festival Praga, Serviqc Brezice Ljubljana, Stockholm Early Music Festival, Banchetto Musicale Early Music Festival Lituània, Forum Alte Musik Zürich, entre uns altres. Al maig de 2008 va actuar en la inauguració de la Casa de la Llengua Espanyola en Rodas, presidida per S. M. La Reina Donya Sofia en viatge oficial. Aqueix mateix any el grup va participar en l'acte oficial d'homenatge al rei Jaume I que va tenir lloc en el Monestir de Poblet, amb motiu del 800 aniversari del seu naixement.

Aquesta trajectòria d'estudi i recuperació de la música antiga ha quedat recollida en els més de 55 discos que ha gravat per a EGT, Blau, Auvidis i CDM, segell discogràfic exclusiu de Capella de Ministrers, obtenint molt bones crítiques per part de la premsa especialitzada, a més de premis i distincions entre les quals destaquen Millor Producció Discogràfica atorgat pel Ministeri de Cultura, Premi Important de l'editorial Premsa Valenciana, el Premi Cívica 2008 d'Almussafes-Ribera Baixa, el Premi a la Difusió Plaça del Llibre 2017, Premi Bankia a la Formació Musical Valenciana de caràcter professional, el distintiu como a segell de qualitat de la GVA Mediterranean Music, el Premi Internacional de Música Clàssica 2018, ICMA en la categoria de Música Antiga pel seu disc Quattrocento i el Premi Carles Santos de la Música Valenciana 2018 al millor disc de recuperació de patrimoni.

La seua activitat ha anat més enllà de l'estrictament musical, realitzant incursions en les arts escèniques en col·laboració amb reconeguts directors com Àlex Rigola, Juli Leal, Vicent Genovés, Jaume Martorell i Bigas Luna; amb coreògrafs com Santiago Sempere, amb el Cor de la Generalitat Valenciana, amb músics d'altres disciplines com Joan Enric Lluna o Miguel Marín, fins i tot amb reconeguts artistes del panorama contemporani com Isabel Muñoz, Eva Lootz o Carmen Calvo. Ha recuperat la versió escenificada de la sarsuela inèdita La Madrileña de Vicent Martín i Soler, el primer Oratori Sacre espanyol, i una aproximació històrica a la interpretació del drama en dues parts per a la Festa de l'Assumpció de la Mare de Déu d'Elx. La seua música del Cant de la Sibila forma part de la banda sonora de la pel·lícula *Son de mar* de Bigas Luna. Aquest treball va suposar l'inici d'una relació professional amb el director català, qui en 2003, va requerir la participació de Capella en l'adaptació de les Comedias Bárbaras de Valle-Inclán, en la clausura de la II Biennial de València.

Les ajudes institucionals per part de l'Institut Valencià de Cultura de la Generalitat Valenciana i del INAEM del Ministeri de Cultura, permeten que ahui siga una realitat la difusió discogràfica i concertística a nivell nacional i internacional. La Universitat de València, per la seua banda, patrocina les activitats de recerca, recuperació i difusió del patrimoni musical realitzades per Capella de Ministrers.

Instruments del repertori

Percussió

Les **campanes**, ja conegudes dels pobles egipcis i asiàtics en forma de campanetes i usades també pels grecs i els romans, van ser adoptades per l'Església catòlica per a convocar als fidels des del segle V. Els romans els van donar el nom de *tintinabules* i els cristians les van cridar *signum* perquè servien per a assenyalar o avisar l'hora de les reunions. Ja en el segle VII, si no abans, es deien «campanes», com consta en escriptors de l'època. En aquells primers segles degueren ser les campanes de reduïda grandària, segons sembla per les que han arribat fins nosaltres i per unes certes referències dels historiadors. Però van anar augmentant de grandària successivament fins que en el segle XIII es van fondre de grans dimensions.

El **tambor de cordes** és un instrument musical que consisteix en una caixa de ressonància amb cordes tibades de costat a costat sobre la seua superfície. S'usa com a acompanyament rítmic d'una flauta. És conegut a França com *tambourin de Béarn*, *ttun-ttun* a País Basc i *chicotén* a Aragó. Es penja sobre el braç o sobre l'espatlla del tocador, que usa la mà del mateix costat per a tocar la flauta, mentre toca les cordes amb una baqueta en l'altra mà.

El **pandero** pertany al grup dels tambors de marc. Neix a Mesopotàmia, Mitjà Orient, l'Índia, Grècia i Roma, i va ser usat especialment en contextos religiosos. A diferència de la pandereta, no posseeix sonells ni cascavells i és més gran. Encara que no ho porten en el bastidor, a l'interior els panderos pot haver-hi llavors, cascavells, pedretes o qualsevol altre petit objecte. En colpejar contra la membrana, aquests objectes enriqueixen el seu so greu.

La **pandereta** és un instrument membranòfon de to indeterminat, del grup dels tambors de marc. Està formada per un o dos cercles superposats, d'un centímetre o menys de gruix, proveïts de ferrenyes (sonells) de llautó, ferro o acer temperat, i l'obertura del qual està cobert per un dels seus cants amb pell molt llisa i estirada. Pot ser pell d'ovella sense llana o panxa de ruc. La pandereta va néixer a Mesopotàmia, Mitjà Orient, l'Índia, Grècia i Roma.

Corda pinçada

La **cítola** és un instrument de corda premuda molt comuna durant els segles XII-XIV. Ens recorda a la guitarra actual, però de menor grandària i amb la caixa amb espatlles caigudes. Es tocava amb plectre, és a dir, amb una "péñola", sinònim de la paraula "ploma", en castellà antic. Solen estar decorades amb rosetes i una talla en el claviller representant l'univers dels Bestiaris medievals.

El **llaüt medieval** és un instrument de corda premuda que es tocava amb plectre i que va arribar a Espanya a través del món àrab (A l'Andalus). Prové del "ud" àrab i en anteposar l'article determinat femení "La", va passar a denominar-se "Llaüt", amb el nom del qual passa a la resta d'Europa, fent-se molt popular entre els segles XIV i XVIII. Després de l'expulsió dels moriscos cau en desús en favor de la Vihuela de Mà (antecessor de l'actual guitarra espanyola). La tapa de l'instrument és plana i de pi avet. El fons és bombat en forma de pera, profund i lleuger, format per estrets grillons de fusta pegats entre ells pels seus costats, i consta de set a deu trasts.

L' **arpa** està formada per un marc ressonant i una sèrie variable de cordes tibades entre la secció inferior i la superior. El so s'obté en tocar les cordes amb els dits. Les arpes es coneixen a Àsia, Àfrica i Europa des de l'Antiguitat i es remunten almenys en 3500 aC. Va aconseguir gran popularitat a Europa durant l'edat mitjana i el Renaixement, on es va evolucionar donant lloc a una àmplia gamma de variants. Es va estendre a través de les colònies europees, assolint una especial popularitat a Amèrica Llatina.

La **guiterna**, ghiterna, guitarra premuda, de fons massís de rematat per animal.

Prové grecs i introduïda en plectre i s'usava també coneguda com a quinterne, medieval, etc. és un instrument d'entenimentada família dels llaüts, de masteler curt, de bombat, construïda a partir d'un bloc fusta, amb un claviller en forma de falç una talla que representa un cap de la cítara o Khitara d'assiris, egipcis romans que, després d'una llarga evolució, va ser Espanya pels àrabs. Es tocava amb un de suport melòdic a la veu.

Corda premuda

La **viola de gamba** pertany a la família dels cordòfons d'arc. Va ser molt utilitzada a Europa entre finals del segle XV i les últimes dècades del segle XVIII. El model més estès té sis cordes i un aspecte similar al del violoncel. A l'interpret se'l coneix com a viola gambista.

La seua denominació, d'origen italià, significa "viola de cama" i es deu a la manera de ser agafada pel músic, entre les seues cames. S'oposa així a la viola convencional, denominada *dona braccio* (de braç), i a la viola de mà premuda.

La **viola d'arc**, similar al violí, encara que amb un cos una mica més llarg i més profund, té de tres a cinc cordes i un claviller. El so s'obté en fregar les cordes amb un arc, tenint l'instrument recolzat en el pit o en la cuixa. Va aconseguir gran popularitat durant l'edat mitjana, sent utilitzat pels trobadors i els joglars des del segle XIII en el segle XV. Aquest instrument rep múltiples denominacions, com viola d'arc i vihuela d'arc, que són els seus noms habituals en espanyol. Fídula i viela, més pròximes a la denominació francesa *vielle*, són altres noms de l'instrument. També se l'ha denominat *giga* i fins i tot *rabel*, encara que aquest últim respon a una tipologia específica de vihuela d'arc d'origen oriental, petit i construït en una sola peça de fusta.

Personatges

Príncep Girau, marquès de Rotival

Protagonista. És valent, amable, enamoratís de Fidelis i disposat a canviar per ser millor.

Fotograma de *El príncep desmemoriat*.
Adaptació de *Catacrac Catacrac* per À Punt.

Fidelis (Oriolina)

Bella, amorosa, màgica, disposada a utilitzar els seus poders per a fer el bé, honesta.

Baró de Soterroni

Antagonista de la *rondalla*. Malvat, amb ànsies d'ambició i poder, utilitza els seus poders amb intencions malignes.

Andreu

Amic del príncep Girau, disposat a ajudar i animar el seu amic. Pot ser ingenu i influenciable, com es veu en el seu intent d'aprofitar-se de Fidelis.

Tristany

Amic del príncep Girau, disposat a ajudar i animar el seu amic. Pot ser ingenu i influenciable, com es veu en el seu intent d'aprofitar l'hostal de Fidelis.

Reina Brígida I

Mare amorosa del príncep Girau

L'obra

Fa segles, al regne de la Terra Blanca, hi vivia un príncep molt oblidat. Als quinze anys ja estava curat, però es va perdre i va ser empresonat pel malvat baronet de Soterroni. Estant tancat, hi havia un ocell preciós, d'un cos groc que tirava llum i d'unes verdes ales amb ratlles negres que li arribaven a la cua. Era un oriol.

Escena primera: El rapte

La història comença en el regne de Terra Blanca, on el príncep Girau, conegut per ser despistat, es perd en el bosc durant una cacera i arriba a un misteriós castell. Allí, és rebut per una vella que li ofereix refugi.

Escena segona: L'Oriolina

Girau es troba a la presó al castell de Soterroni, on és visitat pel baronet de Soterrani i qui li presenta un pergamí que li demana signar, renunciant als seus drets al tron de Terra Blanca. Girau es nega i és tancat en una cel·la. Coneix a un pardalet, Oriolina, qui revela que té poders màgics benevolents i promet ajudar-li.

Escena tercera: La desmemòria

Girau passa molt temps a la presó mentre Soterrani intenta forçar-lo a renunciar als seus drets al tron de Terra Blanca. Durant el seu tancament, perd la seua memòria i viu en condicions difícils.

Escena quarta: El joc

Oriolina, disfressada d'oriol, visita Girau a la presó i li ofereix suport emocional. Ella l'ajuda a recuperar l'esperança i la determinació. Finalment, un dia, aconsegueixen escapar del castell i tornen al regne de Terra Blanca. Girau s'enamora profundament d'Oriolina i planeja casar-se amb ella.

Escena cinquena: El rècord

Girau arriba al palau real, però torna a sofrir una pèrdua de memòria i no reconeix ni a la seua mare, la reina Brígida I ni a l'Oriolina. Als afores de Terra Blanca apareix una misteriosa cantinera en un hostal i tant Girau com els seus amics intenten conquerir-la.

Finalment, es descobreix que la cantinera és Oriolina, després d'una confrontació i la recuperació de la memòria de Girau, esta accepta la proposta de matrimoni de Girau. Soterrani és enderrocat i empresonat, i Girau i Oriolina viuen feliços per sempre.

Activitats proposades prèvies a l'espectacle

- A. Quan et narren un conte de fantasia, com et representes l'escenari (passat, present o futur)? Com penses que sonaria la música en aquest context? Dibuixa el que et vinga al cap amb les següents idees: PRÍncep - CASTELL - MÀGIA - MÚSICS.
- B. **Debat:** Alguna vegada has mentit per aconseguir alguna cosa? L'aconseguiries? Creus que s'ha de ser sincer? Per què?

C. **Joc:** «*Conta'm un conte...*»

Aquest joc millora l'habilitat dels estudiants per a avaluar la veracitat de les afirmacions, fomenta la participació activa i l'argumentació, i també crea un ambient divertit i col·laboratiu a l'aula. A més, reforça la importància de l'honestedat i la comunicació efectiva.

Materials necessaris:

- Una aula amb suficient espai per a dividir als estudiants en grups.
- Un marcador o pissarra per a portar el registre dels punts.

Instruccions del joc:

Divideix a la classe en grups petits, idealment de 4 a 6 estudiants per grup. Assigna un número o un nom a cada grup per a facilitar la identificació.

Desenvolupament del joc:

Cada grup ha de pensar en una història, ja siga veritable o inventada, relacionada amb un tema específic (per exemple, les seues vacances d'estiu).

Cada grup tria un narrador per a contar la història de manera convincent als altres grups.

Rondes del joc:

Inicia la primera ronda amb un grup narrador i dona'ls uns minuts per a contar la seua història a la resta de la classe. Després de cada història, permet que els altres grups facen preguntes al narrador per a obtenir més detalls i pistes. Després, cada grup ha de votar si creuen que la història és veritable o falsa i justificar la seua elecció.

Puntuació:

2 punts per endevinar correctament si la història és veritable o falsa.

1 punt addicional si el grup narrador convenç a altres grups que la seua història és veritable (fins i tot si és falsa).

Guanyador:

Després d'un nombre predeterminat de rondes, suma els punts de cada grup.

El grup amb la puntuació més alta al final del joc guanya i pot rebre un petit premi o reconeixement.

Activitats proposades posteriors a l'espectacle

A. Fes memòria i encercla l'opció correcta per a cada pregunta.

Qui és l'autor de l'obra?

- Manuel Molins.
- Enric Valor.
- És anònima.

A quin gènere pertany?

- És poesia.
- És teatre.
- És novel·la.

Quina classe d'història explica?

- Una realista.
- Una fantàstica.
- Una de ciència ficció.

Els personatges que hi intervenen...

- Són animals.
- Són persones.
- N'hi ha de tot.

La història s'esdevé...

- En un temps indeterminat.
- En el passat.
- En el futur.

B. **Debat obert:** Quines sensacions t'ha causat la posada en escena de l'espectacle? Coincideix amb el que t'havies imaginat abans de veure l'obra?

C. **Identifica la família dels instruments musicals que han aparegut en escena.**

Enllaços i referències d'interés

En el següent enllaç es poden escoltar moltes de les peces del concert didàctic:

open.spotify.com/playlist/1xDZIBqfDF0S05uy2QxFTs

Web que recull tota l'informació de l'autor i la seua obra: www.escriptors.cat/autors/valore